

faa Svar paa, naar den Kommission, der arbejder med dette Emne, faar afgivet sin Betænkning, men det er nødvendigt, at Beskyldningen for, at vi have en alt for talrig og derved tungt arbejdende Statsbaneadministration, enten maa bekræftes — og Fejlen i saa Fald afhjælpes — eller tilbørlig afkræftes, da denne Administrationsgren ikke selv er tjent med, at Befolkningen lever i den Opfattelse, at den Maade, hvorpaa vort største Statsaktiv forvaltes, er baade dyr og daarlig. Vore Statsbaneembedsmænd ere ansete for at være ret umedgørlige, naar der fra Befolkningens Side rettes Henvendelser til denne Etat for at opnaa denne eller hin Indrømmelse. Jeg og sikkert flere ærede Medlemmer i dette høje Ting have gjort personlige Erfaringer i saa Henseende. Jeg er dog slet ikke utilbøjelig til at mene, at nogen Haardhed maa der vises, da Kravene om Indrømmelser sikkert ikke alene ere meget talrige, men, hvad der er værre, vist i adskillige Tilfælde ere ret urimelige og derfor uigennemførlige. Dette bidrager selvfølgelig til, at vor Jernbaneadministration eller vore Jernbaneembedsmænd ikke ere særlig populære. Den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget i Folketinget, at det vilde være formaalstjenligt i Fremtiden at foretage regelmæssige aarlige Afskrivinger paa Statsbanernes Materiel. Jeg kan give denne Opfattelse min fulde Tilslutning, da denne Fremgangsmaade er lige saa naturlig og nødvendig for Staten som for enhver vel dreven privat Forretning. Dette vil ogsaa være et selvfølgeligt Led i den højtærede Finansministers fortjenstfulde Bestræbelser for at konsolidere Statens Stilling. Jeg vil gerne tilsiige ham min Gruppes bedste Støtte i saa Henseende, og jeg tillader mig at tro, at alle Grupper paa Rigsdagen, uanset afvigende partipolitiske Anskuelser, ville bidrage til dette for Land og Folk betydningsfulde Arbejde.

Jeg nævnede før, at der fra flere Sider er udtalt Formodning om, at vi, naar de nu forelagte Skattelove blive vedtagne og komme til at virke, ville faa rigeligt med Penge i Statskassen. Man hører i den sidste Tid nu og da, at der fra visse Partilejre udtales Ængstelse for, at det vil være farligt at lade Regeringen faa rigeligt med Midler til Raadighed, efterhaanden som vi nærme os til 1922, da der skal tages Bestemmelse angaaende Københavns Landbefæstning, idet der da skulde være nogen Fare for, at faa Pengene anvendte til Ho-

vedstadens yderligere Befæstning. Jeg nærer ingen Frygt i saa Henseende, idet jeg tror, at inden den Tid ville de store Magters vanvittige Rustningsudgifter være kulminerede og dermed ogsaa vore Udgifter være toppede og maa dale, saa at vi kunne komme i Gang med endogsaa betydelig Besparelse og Indskrænkning paa de militære Budgetter til Gavn for civile Formaal og til Lempelse og dermed til Tilfredsstillelse for Landets Skatteydere. Af en anden Aarsag tror jeg heller ikke paa, at vi faa overflødige Penge i Statskassen. Paa Finanslovsforslagets § 14, VIII, foreslaas der anvendt til Sygekasser 2,540,000 Kr., til Ulykkesforsikring 200,000 Kr., til Arbejdsløshedskasser 780,000 Kr., til Hjælpekasser 250,000 Kr., til Alderdomsunderstøttelse 5½ Mill. Kr. og paa § 17 til forsømte og forbryderske Børn 550,000 Kr., til ulykkeligt stillede Kvinder 38,000 Kr., til Sundhedsvæsenet, bl. a. Tuberkulosens Bekæmpelse, 4,275,000 Kr., til Fængselsvæsenet 768,000 Kr. Det giver i alt den nette Sum af omtrent 15 Mill. Kr. eller over Syvendeparten af Statskassens Indtægter. Endvidere er der paa § 18 bl. a. foreslaet til de højere Lærestalter 1½ Mill. Kr., til Skolevæsenet 7,825,000 Kr., til blinde, stumme, døve, vanføre 1,262,000 Kr. Det er i alt 10,587,000 Kr. eller rigeligt 10 pCt. af Statsindtægterne. Jeg tror ikke, at det vil være Fremtiden forbeholdt at faa dette Beløb ned, tværtimod, alt tenderer til den modsatte Side.

Jeg skal endelig omtale en her i Tinget fremsat Paastand, den nemlig, at man ude paa Landet og ogsaa i Provinsbyerne ved Maaden at ligne Skatten paa undrager i Statskassen endogsaa uhyre Summer, som denne har retmæssigt Krav paa, hvormod de stakkels Skatteydere i København svare Statsskat til sidste Hvid af baade Formue og Indkomst. En bekendt Storkøbmand her i Byen har endogsaa skrevet til et Provinsblad, at Landmændene hverken kunne regne eller betale Skat, men regere ville de, og at Københavnerne betale Millioner for disse svagt begavede Væsener ude paa Landet. Det er ikke særlig smukt sagt om en Kundekreds, som vedkommende store handlende gerne vil sælge sine Varer til. Jeg tror ikke, at denne Paastand om den store Ulighed i Retning af at betale Skat holder Stik. En Del Erfaringer har jeg i saa Henseende. Men da dette Forhold for faa Dage siden er indgaaende debatteret her i Tinget, skal jeg undlade at komme ind derpaa,